

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **AT CAR, s.r.o.**, IČ: 25053582, se sídlem v Kladně, Generála Klapálka 2810, zastoupeného Mgr. Davidem Kroftou, advokátem se sídlem v Praze 1, Újezd 450/40, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 563/12, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného správního úřadu ze dne 21.6.2011, č.j. 3318/11-1300-202512, č.j. 3320/11-1300-202512, č.j. 3321/11-1300-202512, č.j. 3322/11-1300-202512, č.j. 3323/11-1300-202512, č.j. 3324/11-1300-202512 a č.j. 3325/11-1300-202512,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Krajského soudu v Praze dne 17.8.2011, domáhal přezkoumání a zrušení celkem sedmi rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále též žalovaného správního úřadu), jimiž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům, vydaným Finančním úřadem v Kladně na daň z přidané hodnoty za měsíce červen až prosinec 2007.

Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že podal ve dnech 30.6.201 a 2.7.2010 u Finančního úřadu v Kladně (dále též správce daně) dodatečná daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen až prosinec 2007, v nichž vykázal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu při nákupu osobních automobilů, určených

k hlavnímu předmětu podnikání žalobce, tj. k jejich pronájmu. Na základě provedeného vytykácího řízení vydal Finanční úřad v Kladně dne 24.11.2010 dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty, v nichž u výše uvedených zdaňovacích období června až prosince 2007 neshledal důvody k uplatněnému odpočtu DPH a všechny položky vyčíslil jako nulové.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že považuje rozhodnutí odvolacího žalovaného správního úřadu za nesprávná, podle jeho názoru měl žalovaný v odvolacím řízení napadená rozhodnutí Finančního úřadu v Kladně změnit tak, aby odpovídala dodatečným daňovým přiznáním a měl připustit uplatněný odpočet DPH, popřípadě měl napadené platební výměry zrušit. Rozhodnutí žalovaného, kterými potvrdil platební výměry Finančního úřadu v Kladně, spočívají na nesprávném právním posouzení věci.

Žalobce namítl, že oba správní úřady vycházejí při svém posouzení věci zejména z ustanovení článku 176 odst. 2 Směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, která umožňuje členským státům zachovat veškerá vyloučení, obsažená ve vnitrostátních předpisech k datu 1.1.1979, respektive k datu jejich přistoupení do Evropské Unie až do doby, kdy Rada jednomyslně rozhodne o tom, z jakých výdajů nelze daň odečíst. Žalovaný dochází k závěru, že žalobcem napadené ustanovení § 75 odst.2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rok 2007 (dále též zákon o DPH), které vylučuje nákup osobního automobilu (s výjimkou situace, kdy je účelem nákupu osobního automobilu jeho další prodej) z možnosti odpočtu, je údajně zcela v souladu s mezinárodními normami, neboť bylo obsahem příslušné právní normy ke dni přistoupení České republiky k Evropské Unii. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že jeho pravomoc je striktně vymezena zákonem a není mu dovoleno přezkoumávat, zda zákonodárce správně provedl veškeré závazky odvoditelné pro Českou republiku z dikce Směrnice s tím, že toto posouzení náleží Soudnímu dvoru Evropské Unie.

Žalobce v podané žalobě namítl, že citovaná Směrnice č. 77/388/ES, o harmonizaci právních předpisů členských států, týkajících se daní z obratu – společný systém daně z přidané hodnoty (dále jen Šestá směrnice) předpokládá, že v jednotlivých členských státech jsou uplatňovány právní předpisy o daních z obratu, které nenarušují podmínky hospodářské soutěže ani nebrání volnému pohybu zboží a služeb. Žalobce se domnívá, že v rámci svého předmětu podnikání je nepochybně osobou, která je na základě ustanovení článku 167 a následujících této směrnice oprávněna k odpočtu daně, neboť splňuje směrnici stanovená kritéria, když nabývá osobní automobily za účelem jejich pronájmu třetím osobám a také poté, kdy vozidlo již není vhodné k pronájmu, za účelem jejich následného prodeje. Na základě tohoto faktu by mělo být žalobci umožněno odečíst DPH ze vstupu u osobních automobilů, které byly pořízeny pro účely hlavní ekonomické činnosti žalobce. Zákon o dani z přidané hodnoty však v ustanovení § 75 odst.2 hovoří jinak, když neumožňuje odečíst DPH na vstupu u osobních automobilů pořízených k jinému účelu, než je jen jejich další prodej, a to i v případě jejich pořízení formou finančního pronájmu. Je pravdou, že uvedená právní norma byla obsahem právní normy již v době, kdy Česká republika k Evropské Unii přistupovala, což však neznamená, že takové ustanovení po přistoupení k Evropské Unii zůstalo platným a že jeho aplikace nebyla v důsledku nepřímého účinku Šesté směrnice a dalších norem Evropské Unie fakticky vyloučena. Žalobce má za to, že při aplikaci vnitrostátní normy, jakou je zákon o dani z přidané hodnoty, má správce daně - a tím spíše žalovaný odvolací úřad - povinnost přijmout veškerá opatření k tomu, aby bylo dosaženo výsledku, předvídaného směrnici a ustanovení § 75 odst.2 zákona o DPH z důvodu jeho rozporu se směrnici neaplikovat.

Pokud jde o rozpor uvedeného ustanovení se Šestou směrnicí, první rovinou je podle názoru žalobce protichůdnost smyslu ustanovení § 75 odst.2 zákona o DPH a hlavní myšlenky, motivu a cíle směrnice s tím, že jestliže zákon o DPH připouští, aby odpočet DPH na vstupu u osobních automobilů byl možný v případě, že jsou tyto automobily předmětem dalšího prodeje, pak se žalobce nutně domnívá, že zde v takovém případě dochází k narušení trhu v oblasti prodeje a pronájmu osobních automobilů, když předmětem činnosti žalobce je nejen pronájem těchto vozidel, ale i jejich pozdější prodej. Takový zásah v rámci trhu lze jistě označit za diskriminační, neboť upřednostňuje jednu skupinu účastníků, jejichž předmětem podnikání je prodej osobních automobilů před druhou, do které patří ti, jejichž předmětem podnikání je pronájem osobních automobilů.

Druhou rovinou rozporu je pak diskriminační charakter ustanovení § 75 odst.2 zákona o DPH na úrovni primárních svobod, zaručených Smlouvou o přistoupení k EU, zde konkrétně svobody volného pohybu služeb. Jestliže subjekt, jakým je žalobce, se sídlem v České republice, provozuje činnost, spočívající v pronájmu osobních automobilů, mohou jeho služby využívat - a také i využívají - nejen občané České republiky, ale i občané ostatních členských států Evropské Unie. Pokud vnitrostátní norma, jakou je zákon o DPH, takovému subjektu neumožní u osobních automobilů, pořízených za účelem jejich pronájmu třetím osobám, odpočíst DPH na vstupu, dopouští se znevýhodnění jeho postavení na trhu vůči ostatním subjektům se shodným či podobným předmětem podnikání z jiných členských států a tím jednoznačně porušuje smlouvou deklarovanou svobodu volného pohybu služeb.

Žalobce v podané žalobě uzavřel, že výkladem zákona o DPH, uplatňovaným žalovaným i správcem daně, je tak významným způsobem narušována hospodářská soutěž a je bráněno volnému pohybu služeb, neboť žalobce je povinen podstupovat značnou konkurenční nevýhodu, která nemá v jiném členském státě Evropské Unie obdoby.

Usnesením ze dne 22.8.2011, č.j. 44 Af 15/2011 - 24, Krajský soud v Praze postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 3.1.2012 vyplývá, že předmětem sporu v této věci je právní názor účastníků řízení na to, zda žalobce mohl uplatnit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z nákupu osobního automobilu. Žalobce je názoru, že ustanovení § 75 odst.2 zákona o DPH, respektive ustanovení § 19 odst.4 až 6 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni 30.4.2004, je v rozporu s normami Evropské Unie a judikaturou Evropského soudního dvora (ESD). K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl:

Vyluka odpočtu je v případě nákupu osobního automobilu v zákoně o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do dne přistoupení České republiky k Evropské Unii dne 30.4.2004 totožná s výlukou, uvedenou v zákoně o dani z přidané hodnoty, ve znění, účinném od 1.5.2004 i ve znění, účinném pro rok 2007. V České republice vstoupila Šestá směrnice v platnost přistoupením k Evropské unii k datu 1.5.2004. Toto datum je rozhodné pro účely použití článku 17 odst.6 druhého pododstavce Šesté směrnice, podle něhož dokud uvedené pravidlo nevstoupí v platnost, mohou členské státy zachovat veškerá vynětí, obsažená ve svých vnitrostátních předpisech v době vstupu této směrnice v platnost. Ze srovnání textu ustanovení § 19 odst.4 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do dne 30.4.2004, a ustanovení § 75 odst.2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ode dne 1.5.2004 a ve znění účinném pro rok 2007 vyplývá, že obě

ustanovení vylučují z odpočtu daně z přidané hodnoty osobní automobily, které nejsou pořízovány za účelem dalšího prodeje a nejsou určeny na vývoz.

Žalovaný má za to, že v daném případě je zboží, u kterého je vyloučen odpočet, vnitrostátním zákonem dostatečně konkretizováno. Výluka odpočtu DPH není obecně stanovena na pořízení všech osobních automobilů. Kritériem pro to, zda se odpočet DPH uplatní či nikoliv, je způsob použití osobního automobilu jeho pořizovatelem. Žalovaný dospěl k závěru, že zákon o dani z přidané hodnoty je v otázce výluky odpočtu DPH u osobních automobilů v souladu s předpisy Evropské Unie a není na místě použití principu tzv. nepřímého účinku, tj. nelze uznat nárok na odpočet z nákupu osobních automobilů.

Na posuzovaný případ nelze článek 177 Směrnice č. 2006/112 či článek 17 odst. 7 6. Směrnice vztáhnout, protože nejde o situaci, na kterou dopadá článek 17 odst. 6, pododstavec druhý Šesté směrnice, ani článek 176 pododstavec druhý této směrnice, když v době přistoupení České republiky ke Společenství existovala ve vnitrostátních předpisech výluka odpočtu DPH. Výluka odpočtu DPH, která existovala ve vnitrostátních předpisech v době přistoupení ke Společenství, nemusela být konzultována s výborem pro DPH, pokud Rada na návrh komise rozhodne podle článku 17 odst. 6, první pododstavec Šesté směrnice respektive. článku 176 odstavce první této směrnice o tom, jaké výdaje nelze odečíst od daně z přidané hodnoty, ukončí se platnost výluky odpočtu DPH, obsažená ve vnitrostátních předpisech. Rada dosud žádné rozhodnutí nepřijala, a proto výluky odpočtu DPH ve vnitrostátních předpisech zůstávají v platnosti.

Žalovaný má za to, že vyloučení odpočtu DPH je v daném případě uplatňováno v souladu se směrnicí Rady, pokud směrnice umožnila České republice zachovat vyloučení odpočtu ve vnitrostátních předpisech, které existovaly v době jejího přistoupení ke společenství, proto nemůže uplatňováním souladného vnitrostátního předpisu docházet k narušení trhu v oblasti prodeje a pronájmu osobních automobilů a k omezení volného pohybu služeb.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce podal ve dnech 30.6.2010 a 2.7.2010 u Finančního úřadu v Kladně dodatečná daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen až prosinec 2007, v nichž vykázal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu při nákupu osobních automobilů, určených k hlavnímu předmětu podnikání žalobce, tj. k jejich pronájmu.

Na základě výsledků vytýkacího řízení, popsaných ve Zprávě o vytýkacím řízení, č. j. 155019/10/030933205177, vyměřil Finanční úřad v Kladně žalobci dodatečně daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2007 ve výši 0 Kč oproti změně daňové povinnosti při podání daňového přiznání ve výši -770.418,- Kč. Za období červenec 2007 vyměřil Finanční úřad v Kladně žalobci dodatečně daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2007 ve výši 0 Kč oproti změně daňové povinnosti při podání dodatečného přiznání ve výši -494.465,- Kč. Za zdaňovací období srpen 2007 vyměřil dodatečně Finanční úřad v Kladně žalobci daň z přidané hodnoty ve výši 0 Kč oproti změně daňové povinnosti při podání dodatečného přiznání ve výši -580.726,- Kč. Za zdaňovací období září 2007 vyměřil dodatečně Finanční úřad v Kladně žalobci daň z přidané hodnoty za toto zdaňovací období ve výši 0 Kč oproti změně daňové povinnosti při podání dodatečného přiznání ve výši -422.494,- Kč. Za zdaňovací období říjen 2007 dodatečně vyměřil Finanční úřad v Kladně žalobci daň

z přidané hodnoty za toto zdaňovací období ve výši 0 Kč oproti změně daňové povinnosti při podání dodatečného přiznání ve výši -626.651,- Kč. Za zdaňovací období listopad 2007 dodatečně vyměřil Finanční úřad v Kladně žalobci daň z přidané hodnoty za toto zdaňovací období ve výši 0 Kč oproti změně daňové povinnosti při podání dodatečného přiznání ve výši -267.190,- Kč. Za zdaňovací období prosinec 2007 dodatečně vyměřil Finanční úřad v Kladně žalobci daň z přidané hodnoty za toto zdaňovací období ve výši 0 Kč oproti změně daňové povinnosti při podání dodatečného přiznání ve výši -156.270,- Kč.

Správce daně v rámci vytýkacího řízení zjistil, že žalobce si v dodatečných přiznáních za zdaňovací období červen až prosinec 2007 uplatnil odpočet daně na nákup osobních automobilů, které byly pořízeny za účelem jejich pronájmu. Správce daně dospěl k závěru, že uplatněním odpočtu daně z přidané hodnoty u nakoupených osobních automobilů žalobce porušil ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rok 2007.

Proti všem dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu v Kladně podal žalobce dne 29.11.2010 včasné odvolání, které následně doplnil podáním ze dne 24.1.2011, v nichž vyjádřil nesouhlas se závěry správce daně a požadoval, aby dodatečné platební výměry byly vyměřeny ve shodné výši, jak žalobce původně uvedl v dodatečných přiznáních k dani z přidané hodnoty za měsíce červen až prosinec 2007 s faktickým snížením daňové povinnosti žalobce.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadenými rozhodnutími, jimiž odvolání zamítl a napadené dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červen 2007 až prosinec 2007 ze dne 24.11.2010 potvrdil se závěrem, že ustanovení § 75 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, stejně jako předchozí právní úprava, neumožňuje uplatnění odpočtu daně u nákupu osobního automobilu jako předchozí právní norma, platná před vstoupením České republiky k Evropskému společenství. Z uvedených důvodů je Česká republika podle článku 17 odst.6 Šesté směrnice oprávněna si zachovat toto vynětí z nároku na odpočet. Právní normy komunitárního práva nemají striktní charakter a jednotlivým členským státům zachovávají určitý druh volnosti, zároveň je občanům jednotlivých členských států umožněno podnikat či vykonávat jinou výdělečnou činnost v jiném členském státě. Pravomoc žalovaného odvolacího správního úřadu je striktně vymezena zákonem a není mu dovoleno přezkoumávat, zda zákonodárce správně provedl veškeré závazky, odvoditelné pro Českou republiku z díkce Šesté směrnice. Správce daně hodnotil i uskutečněná zdanitelná plnění, která byla úzce spojena s nárokem na odpočet daně, tj. s následným prodejem osobních automobilů, které byly zakoupeny za účelem jejich pronájmu. S ohledem na uvedené skutečnosti jde o prodej těchto osobních automobilů, při jejichž pořízení není nárok na odpočet osvobozen od daně a proto správce daně oprávněně snížil daň za uskutečněná zdanitelná plnění podle jednotlivých zdaňovacích období.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a jim předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení

§ 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení celkem sedmi rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále též žalovaného správního úřadu), jimiž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalobcem podaná dodatečná daňová přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen až prosinec 2007, v nichž vykázal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu při nákupu osobních automobilů, určených k hlavnímu předmětu podnikání žalobce, tj. k jejich pronájmu, neodůvodňují uplatněné odpočty DPH.

Městský soud v Praze se neztotožnil se žalobní argumentací žalobce a naopak přisvědčil názoru správních orgánů obou stupňů v tom, pro posouzení žalobcem uplatněných nároků na odpočet DPH v rozhodných zdaňovacích obdobích je závěr, že z ustanovení článku 176 odst. 2 Směrnice Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, vyplývá, že toto ustanovení umožňuje členským státům zachovat veškerá vyloučení, obsažená ve vnitrostátních předpisech, pokud v nich byly obsaženy k datu přistoupení do Evropské Unie až do doby, kdy Rada jednomyslně rozhodne o tom, z jakých výdajů nelze daň odečíst.

V českém právním řádu je takovým ustanovením ustanovení § 75 odst.2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rok 2007 (dále též zákon o DPH), které vylučuje nákup osobního automobilu (s výjimkou situace, kdy je účelem nákupu osobního automobilu jeho další prodej) z možnosti odpočtu.

Městský soud v Praze se ztotožnil s názorem žalovaného odvolacího správního úřadu v tom, že v posuzované věci nelze pominout skutečnost, že uvedené (a správními úřady obou stupňů aplikované) ustanovení zákona o DPH je zcela v souladu s mezinárodními normami, právě z toho důvodu, že bylo obsahem příslušné právní normy (zákona o DPH) ke dni přistoupení České republiky k Evropské Unii.

Nedůvodnou shledal soud žalobní námitku, ve které žalobce poukazoval na to, že v rámci svého předmětu podnikání je nepochybně osobou, která je na základě ustanovení článku 167 a následujících této směrnice oprávněna k odpočtu daně, neboť splňuje směrnici stanovená kritéria, když nabývá osobní automobily za účelem jejich pronájmu třetím osobám a také poté, kdy vozidlo již není vhodné k pronájmu, za účelem jejich následného prodeje. Na základě tohoto faktu by mělo být žalobci umožněno odečíst DPH ze vstupu u osobních automobilů, které byly pořízeny pro účely hlavní ekonomické činnosti žalobce.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, vyplývá závěr o tom, že žalobce nesplňuje výše – Směrnici č. 2006/112/ES – citovaná kritéria. Při pořízení osobního automobilu jako zboží má daňový subjekt právo na odpočet DPH na vstupu, avšak v případě žalobce byly automobily pořízeny jako dlouhodobý hmotný majetek, neboť v daňově rozhodném okamžiku jejich pořízení nebyl účelem jeho okamžitý prodej, ale žalobce automobily pořizoval za účelem dlouhodobého pronájmu, což je účelem hlavní ekonomické činnosti žalobce. Žalobce v podané žalobě sám v článku IV uvádí, že až poté, kdy vozidlo již není vhodné k pronájmu, uskutečňuje jeho následný prodej. Žalobce se však mýlí, domnívá-li se, že takovým postupem splňuje předpoklady přiznání nároku na odpočet DPH podle Směrnice č. 2006/112/ES, neboť takový závěr z ustanovení hlavy X této Směrnice bezprostředně nevyplyvá. Podmínky nároku na odpočet jsou v případě českého zákona o DPH, tedy vnitrostátním zákonem, dostatečně konkretizovány. Vyluka odpočtu DPH není obecně stanovena na pořízení všech osobních automobilů, ale kritériem

pro to, zda se odpočet DPH uplatní či nikoliv, je právě způsob použití osobního automobilu jeho pořizovatelem. Žalovaný dospěl podle názoru soudu zcela oprávněně k závěru, že zákon o dani z přidané hodnoty je v otázce výluky odpočtu DPH u osobních automobilů zcela v souladu s předpisy Evropské Unie a není na místě použití principu tzv. nepřímého účinku, tj. nelze uznat nárok na odpočet z nákupu osobních automobilů v důsledku nesprávného, neúplného či nedokonalého procesu transformace právních předpisů EU do českého právního řádu.

Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, v níž žalobce poukazoval na diskriminační charakter ustanovení § 75 odst.2 zákona o DPH na úrovni primárních svobod, zaručených Smlouvou o přistoupení k EU, konkrétně svobody volného pohybu služeb. Žalobce namítal, že jestliže subjekt, jakým je žalobce, se sídlem v České republice, provozuje činnost, spočívající v pronájmu osobních automobilů, mohou jeho služeb využívat - a také i využívají - nejen občané České republiky, ale i občané ostatních členských států Evropské Unie. Pokud vnitrostátní norma, jakou je zákon o DPH, takovému subjektu neumožní u osobních automobilů, pořízených za účelem jejich pronájmu třetím osobám, odpočíst DPH na vstupu, dopouští se znevýhodnění jeho postavení na trhu vůči ostatním subjektům se shodným či podobným předmětem podnikání z jiných členských států a tím jednoznačně porušuje smlouvou deklarovanou svobodu volného pohybu služeb.

Soud se s uvedeným právním názorem neztotožnil. Vzhledem k tomu, že v rámci intrakomunitárního obchodu v Evropské unii není přímo monitorován přechod zboží přes hranice mezi jednotlivými členskými státy, není možné vyloučit určité podnikatelské riziko, které žalobce neprávem zaměňuje za diskriminační charakter vnitrostátní právní úpravy. Je to totiž daňový subjekt, koho v daňovém řízení ve vztahu k charakteru daně z přidané hodnoty tíží důkazní břemeno, proto je na něm, aby své obchodní aktivity přizpůsobil zcela konkrétním podmínkám tohoto rizika, zvláště pak při obchodování se značným finančním rozsahem.

Dospěl-li žalovaný odvolací správní úřad k závěru, že ustanovení § 75 odstavec 2 zákona o DPH není v rozporu, ale je naopak zcela v souladu s předpisy Evropské Unie, shledal soud tento závěr správným a žalovaný nepochybil, když zamítl odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům, vydaným Finančním úřadem v Kladně, jimiž nebylo žalobci přiznáno právo na snížení daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty v důsledku uplatněných odpočtů a protože soud neshledal žádné důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného ve smyslu žalobcem uplatněných námitek, stejně jako neshledal, že by rozhodnutí trpělo vadami, které by vyvolávaly jeho nicotnost, rozhodl o zamítnutí žaloby podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s., když z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Soud po provedeném řízení na základě všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22.srpna 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu